

ABRAM EN MELCHIZDEK

Psalm 56:6

Psalm 9:1,6

Psalm 110:1,4

Psalm 72:8

Wet des Heeren

Schriftlezing: Psalm 110

Tekst: Genesis 14: 17 — 24

En de Koning van Sodom toog uit hem tegemoet (nadat hij weergekeerd was van het verslaan van Kedorlaomer en van de Koningen, die met hem waren), tot het dal Schavé, dat is het dal des Konings.

Ba Melchizedek, Koning van Salem, bracht voort brood en wijn, hij was een Priester des allerhoogsten Gods.

Hij zegende hem en zeide: Gezegend zij Abram Gode, den Allerhoogste, die hemel en aarde bezit; en gezegend zij de allerhoogste God, die uwe vijanden in uwe hand geleverd heeft. En hij gaf hem de tiende van alles.

En de Koning van Sodom zeide tot Abram: Geef mij de zielen, maar neem de have voor u.

Doch Abram zeide tot den Koning van Sodom: Ik heb mijne hand opgeheven tot den Heere, den allerhoogsten God, die hemel en aarde bezit: zoo ik van eenen draad af tot eenen schoenriem toe, ja, zoo ik van alles dat uwe is iets neme! Opdat gij niet zegt: Ik heb Abram rijk gemaakt.

Het zij buiten mij; alleen wat de jongelingen verteerd hebben, en het deel dezer mannen, die met mij getogen zijn, Aner, Eskol en Mamre laat die hun deel nemen.

Abram is op zijn terugtocht na het verslaan van de koningen, die hij aan de bovenkant van Kanaän, in hun overwinningsroes, heeft aangetroffen en in de pan gehakt. Zijn prestige en aanzien in Kanaän is buitengewoon gestegen, zodat een ieder zijn vriendschap zoekt, zijn dankbaarheid wil uiten over deze verlossende daad, die door zijn handen plaats greep. Wanneer Abram uit het Noorden is teruggekeerd tot de omgeving van Jeruzalem, heeft hij daar enkele ontmoetingen, die ons zijn beschreven. De eerste ontmoeting scheen te worden de ontmoeting met de koning van Sodom. Maar dat blijkt toch niet door te gaan, want de koning van Sodom treedt direct terug, wanneer hij de priesterkoning van Salem ziet naderen, met name Melchizedek.

Daaruit blijkt dus al direct, dat de koning van Sodom, of dat Bera geweest is uit de eerste verzen, dan wel zijn opvolger, dat doet niet ter zake, dat de koning van Sodom niet zo in aanzien stond als deze priesterkoning van Jeruzalem: Melchizedek. Deze raadselachtige figuur heeft te allen tijde de nieuwsgierigheid der mensen geprikkeld en juist wanneer wij van iemand weinig weten en onze belangstelling voor hem groot is, zijn de gissingen niet van de lucht.

Zo is het ook Melchizedek gegaan in de loop van de geschiedenis. Er zijn kerkvaders geweest, die beweerd hebben, dat wij in Melchizedek hebben te zien: Sem, de oudste zoon van Noach, die toen, volgens geslachtsberekeningen, nog zou moeten leven. Weer anderen hebben beweerd, dat Melchizedek een bovennatuurlijke figuur was, niet een gewoon mens, maar een gestalte, die maar even op deze aarde kwam. Hij zou dan gelijk te stellen zijn met de Engel des Verbonds in het Oude Testament, ofwel Christus in de gedaante van het Oude Verbond. Toch zijn deze veronderstellingen niet houdbaar, vooral de laatste niet, omdat ons uitdrukkelijk erbij wordt gezegd, dat Melchizedek priesterkoning was van Salem. En met dit Salem kan niets anders bedoeld zijn dan Jeruzalem, ook wel Jebus genoemd, een zeer oude stad, die terug ging tot in de tijd van de Kanaanieten en daarvoor. Melchizedek is dus niet een bovennatuurlijke figuur, maar een mens, in dit geval een priesterkoning. Dat is een hele mond vol priesterkoning. In de eerste plaats is zijn naam al een prediking: Melchizedek. Deze betekent: Mijn Koning is rechtvaardig, zoals wij later in de dagen van Jozua een Adonizedek vinden, die ook uit Jeruzalem of Salem afkomstig is, welke naam betekent: Mijn Koning is Heer, is hoog. Melchizedek betekent: Mijn Koning is rechtvaardig. Rechtvaardig in de zin van: trouw aan zijn eenmaal gegeven woord; betrouwbaar, men kan er op aan. Hij laat niet één woord ter aarde vallen. Verder betekent Salem vrede. Dat zegt de schrijver van de Hebreeënbrief ook uitdrukkelijk, dat hij niet alleen was een koning der gerechtigheid, maar ook een koning des vredes. Vanuit Jeruzalem ging reeds in die tijd iets uit van de vrede. Maar dan een vrede, die zijn beslag en zijn fundament vond in het oefenen van recht en gerechtigheid. Ook uit inscripties uit die dagen blijkt, dat Melchizedeks opvolgers te allen tijde deze naam dragen; dat zij dus niet door hun vader en ook niet door hun moeder zijn aangesteld, maar door de hoge God Zelf.

In dit oude Salem licht dus reeds iets van hetgeen later in het Davidisch koningschap in volle luister, en later in de vlees— wording des Woords in Christus in nog voller luister zou lichten, namelijk: recht, gerechtigheid, welvaart, vrede en geluk. Bovendien wordt ons verteld, dat hij was een priester des Allerhoogsten Gods. Een priester. Wat is dat voor een man? Wel, diens leven is geheel aan God gewijd. Hij moet aan de schepselen op deze aarde richting en stuur geven in hun overgegeven leven aan God. Na de breuk door de zondeval moet hij daarvoor in de plaats stellen het offer, de verzoening. En zo zien wij hier in Melchizedek een merkwaardige combinatie van koningschap en priesterschap, waarop we straks nog wel terug komen, maar waar we hier nu reeds de aandacht op richten.

Melchizedek is priester—koning, tegelijkertijd, in één persoon verenigt. Wat wij later zo in Israel nooit meer aantreffen, dan in de Messias, vinden wij hier in Melchizedek verenigd. Wat de koningen van Israel op straffe van hun gezondheid - denk aan Uzzia, die melaats werd — wat de koning van Israel, op straffe van verlies van hun koningschap, verboden was - denk aan Saul, die offerde — was Melchizedek geoorloofd. Deze Melchizedek is een priester des Allerhoogsten Gods, van die God, die boven alle andere goden staat.

Betekent dit, dat Melchizedek van mening was - hij was ongetwijfeld een Kanaäniet - dat zijn God, die hij vereerde, boven alle andere Goden in Kanaän stond? Welke inhoud heeft dit woord "Allerhoogste God" in de mond van Melchizedek? Is dat een heidense uitdrukking, die Abram al te gemakkelijk overneemt, of is Melchizedek waarlijk een dienaar van de levende God, die Abram riep uit Ur der Chaldeen? En is er dus buiten de tent van Abram ook nog ware vreze Gods en godsopenbaring overgebleven? Ik geloof, dat wij dit laatste mogen aannemen. Daarmee is dan niet gezegd, dat Melchizedeks religie onbesmet, zonder enige vlek zou zijn. Dat is door ons niet te beoordelen. Maar uit het feit dat Abram de uitdrukking: "de Allerhoogste God." overneemt, blijkt, dat de God, die Melchizedek dient, ook door Abram wordt gediend. Het is dus hier niet een kortsluiting in gedachtewereld, en het is hier niet: Nu ja, we zullen elkander wat vriendelijker behandelen vandaag, maar eigenlijk dienen we ieder een aparte God, maar hier is wel terdege sprake van overblijfselen van de ware kennis en vreze Gods, ook buiten de linie van Abrams geslacht. Dat blijkt telkens opnieuw, ook onder andere uit het boek Job. Deze merkwaardige figuur, deze Melchizedek, priester—koning van Salem, is dus nog een zegen voor gans Kanaän.

Er is nog ergens een lichtpunt. Het is nog niet overal zo gesteld als in Sodom en Gomorra. Deze raadselachtige figuur duikt plots uit de nevelen van de onbekendheid te voorschijn, licht even op, spreekt zeer merkwaardige woorden en verdwijnt dan, zoals hij gekomen is. Deze Melchizedek komt Abram huldigen. In Melchizedek huldigt Salem Abram. In Salem huldigt Kanaan Abram. Deze Melchizedek, die de laatste vertegenwoordiger is van een openbaringsstadium, namelijk van Noach tot Abram, deze Melchizedek werpt zijn laatste stralen op de aartsvader Abram. En Melchizedek voelt, dat hier een daad van verstrekkende betekenis had plaats gevonden. Wat de koning van Sodom niet begreep en niet begrijpen kon, dat begreep Melchizedek wel. Want hier was een dienaar van de Allerhoogste God geweest, die zomaar naar de wapenen had gegrepen en Kanaän uit de klauwen van Kedor-Laomer had gehaald. Natuurlijk had dit regionale en plaatselijke betekenis ook voor Salem, maar Melchizedek zegt, dat dit betekenis had voor God en diens Rijk en voor Zijn komst op aarde. Het blijkt dus, dat Melchizedek verstaat, dat Abram is een geroepene Gods. Het blijkt dat Melchizedek verstaat, dat aan Abram een zeer unieke plaats in de heilsgeschiedenis is toebedeeld. Het blijkt, dat Melchizedek, die staat aan de grens van een openbaringsstadium, onmiddellijk zijn opvolger heeft onderkend. Want zoals gezegd, hij is de uitluider, wij zouden zeggen de luider van de doods-klok over de periode, waarin Gods heil tot alle mensen uitging, tot alle volkeren werd uitgebracht. De periode vanaf de schepping, de periode vanaf de zondvloed, luidt hij uit. Hij ziet dat er in de heilsopenbaring een stroomverenging en een stroomversnelling zal zijn door middel van Abram, Gods dienstknecht.

Daarom huldigt hij Abram. En het is, alsof hij zijn priester-koningschap in de geest komt neerleggen voor Abram en dat hij in de geestelijke zin van het woord zichzelf opzij zet, opdat er voor Gods werk een andere bedding zal worden gegraven. Abram ontmoet Melchizedek. En Melchizedek geeft hem brood en wijn. Dat is te verstaan. Abram en zijn mannen waren dodelijk vermoeid door die uitputtende tocht. Ook overwinnaars kunnen moe worden. Zo waren Abram en zijn mannen moe. Zij krijgen van deze Melchizedek brood en wijn, verkwikkingen op de weg. Abram aanvaardt deze en laat dus Melchizedek op zijn plaats. Hij eert hem. Hij probeert hem niet van zijn plaats te dringen. Hij zegt niet: Ik ben de geroepene Gods. O neen! Abram kan de zon wel in het water zien schijnen.

Daar is geen concurrentie tussen het altaar bij Hebron, dat Abram bedient en het altaar van Salem, waar Melchizedek priesterlijk offert. Integendeel. Abram erkent deze man als een dienaar van de Allerhoogste God. Hij erkent Melchizedek als zijn meerdere. Dat blijkt straks. Hij buigt zich voor hem neer.

Hoor wat Melchizedek spreekt: Gezegend zij Abram door God de Allerhoogste, die hemel en aarde bezit. Het blijkt dus, dat Melchizedek het begrepen heeft, wat nu eigenlijk het geheim is in het leven van Abram. Dat geheim, waardoor hij bewaard werd, waardoor Sarai, zijn vrouw, die door de Faraó werd bedreigd, werd bewaard, waardoor God zegenend achter Abram stond, toen Lot hem benadeelde. Dit is de oplossing van het geheim, hoe het toch komt, dat Abram met zijn klein getal mannen zulk een groot leger heeft verslagen. Hier blijkt ten duidelijkste, dat Melchizedek Abrams God verheerlijkt. Hij doet dus niet in de moderne zin aan heldenverering, los en buiten God, maar hij stijgt onmiddellijk op van Abram tot God en ziet over dit leven Gods hand uitgestrekt, bewarend en reddend. Ja, Abrams naam wordt door Melchizedek verstaan: Mijn vader is zeer verheven. Ik kan daar niet bij.

Gezegend zij Abram, Gode, de Allerhoogste, die hemel en aarde bezit, die dus de Schepper en de eigenaar is van alles wat uit Zijn hand is voortgekomen, ook de eigenaar van Kanaän. Melchizedek geeft een echo op de roep Gods, die is uitgegaan tot Abram aan het begin, waarbij we toen stil stonden, toen wij de zegen Gods in zeven stralen zagen openbreken en de Heere God tot Abram zeide: Ik zal u tot een groot volk maken en Ik zal u zegenen en wees een zegen. Ik zal uw naam groot maken op de aarde. Ik zal zegenen die u zegenen en vervloeken die u vloekt. En in u zullen gezegend worden al de geslachten der aarde. Melchizedeks zegenwoord is een echo op dit woord Gods. Bij het afsluiten van dit stuk van Abrams leven in het koningsdal, waar Melchizedek hem een koningsmaaltijd bereidt, ziet Abram: God heeft Zijn zevenvoudige zegen in mijn leven tot uitwerking gebracht. Melchizedek is als een lens, die al die lichtstralen van deze zegeningen opvangt en op Abram weerkaatst. Zo staat Abram onder de zegenende hand Gods. Dat merkt Melchizedek op. Zie hier, hoe Melchizedek Abrams leven weet te plaatsen in het verband, waarin God het zet. Het tweede zegenwoord raakt de Allerhoogste God zelf, die Abrams vijanden in zijn hand heeft gegeven. Want in die zevenvoudige zegen stond toch ook: "Ik zal zegenen, die u zegenen", maar ook: "Ik zal vervloeken, die u vloekt."

Nu waren de vijanden uit het Oosten gekomen, om hun hand uit te steken naar Kanaän, naar Lot en eigenlijk ook naar Abram en zijn nageslacht. God heeft Abram gezegend en zo ten zegen gesteld, zodat hij ook voor de Kanaänieten tot een zegen werd. Als een machtig voorspel op wat later zou gebeuren door Abrams grote Zoon en Heere, die voor alle volkeren ten zegen zou zijn. Abram is hier reeds voor de Kanaänieten ten zegen, ook al is het een tijdelijke zegen.

Abram buigt zich ontroerd onder deze zegenende handen van Melchizedek. Hij aanvaardt deze zegen. Hij aanvaardt dus ook het priester—koningschap van Melchizedek, niet — zoals sommige verklaarders beweren — zijn natuurlijke heidense religie. O neen. Maar Abram erkent Melchizedek als een wettige, door God aangestelde priester—koning.

Zie hem buigen. Voor wie? Voor de laatste priester uit de Noachietische periode. In Abram en uit Abram zal straks open— bloeien, niet alleen het woord der profetie in de dienst der profeten, maar ook het tijdelijk priesterschap van Aaron, uit Levi's stam. Uit Abram zal ook opengaan het Davidisch koningschap, waarin het koningschap van Melchizedek is opgenomen.

Abram is zich bewust, dat hij met zijn roeping aansluit bij die van Melchizedek, ook al weet hij, dat zijn roeping tijdelijk is, dat de aanstelling tot het priesterschap van Levi, die nog in zijn lendenen is, tijdelijk is en al weet hij, dat straks Levi zijn priesterschap weer zal moeten neerleggen voor Christus, die naar de ordening van Melchizedek is aangesteld. Ook al is het waar, dat in deze neerbuigende Abram, Levi en zijn hele priesterschap, Aaron er bij, zich buigt voor Melchizedek, toch is Melchizedek de laatste in zijn soort. Dan komt Levi, totdat de meerdere Melchizedek komt, die niet aanknoopt bij Levi, die niet aanknoopt bij Aaron, maar bij zijn type en schaduw: Melchizedek, de priester—koning van Salem.

Daarmee zijn we gekomen aan het heilige, we zouden haast zeggen aan het heilige der heiligen van deze geschiedenis. Want wanneer dit alleen een stukje historie was, zouden we er gauw mee klaar zijn. Maar David, die later in de stroomversnelling van de openbaring staat, hoort een gesprek tussen de Vader en de Zoon. Hij hoort de Vader spreken — het is niet in de eerste plaats tot hem gericht — tot Zijn grote Zoon en Heere, de Heere Jezus Christus in Psalm 110. De psalmen zijn boordevol van Christus, het zijn allen Christusliederen. Hier in Psalm 110 hoort David God de Vader tot God de Zoon spreken. Hij hoort, dat God de Zoon wordt aangesteld tot een eeuwig Koning. Hoor maar wat Hij zegt: De Heere heeft tot mijne Heere gesproken: Zit aan Mijn rechterhand, totdat ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten. Dat is Christus' S Koningschap. Maar daarmee is het nog niet uit, want dan gaat het verder:

De Heere heeft gezworen en het zal hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek. Nu zien wij hier het wonder, waarop wij straks al wezen, dat er opnieuw een priester—koning zal zijn, in wie priesterschap en koningschap verbonden zullen zijn. Wat Saul moest betalen met zijn koningschap, wat Uzzia moest betalen met zijn gezondheid, dat zal de Messias, Davids Zoon en Heere samen zijn: Priester—Koning, naar de orde van Melchizedek. Door de prediking in dit heiligdom aangekomen, zien wij in Melchizedek een machtige schaduw van onze Heere Jezus Christus, die niet naar de orde van Abram, niet naar de orde van Aron, niet naar de orde van Levi, maar naar de ordening van Melchizedek, Zijn Priester-koningschap ter hand neemt. Dit is een onderwerp, dat gij in de Hebreeënbrief uitvoerig uitgewerkt ziet, en dat ge eens met grote aandacht moet nalezen in de Hoofdstukken 6, 7, 8 en 9, waar het priesterschap van Melchizedek uitvoering wordt behandeld. Deze behandeling richt zich tot mensen, die niet aan het priesterschap van Melchizedek willen vasthouden, maar die het priesterschap van Aaron en Levi willen cultiveren, hoewel het zijn tijd heeft gehad. Die niet Jeruzalems stad en tempel willen loslaten, hoewel het buskruit er onder is gelegd en het dynamiet straks uiteen spat, naar die met alle nacht willen vasthouden aan de ceremoniën en de schaduwen, terwijl de meerdere Melchizedek levensgroot voor hen staat. Deze meerdere Melchizedek is ook in Salem gekomen, heeft door Salems of Jeruzalems straten gewandeld, is in Jeruzalem ter dood veroordeeld, en heeft buiten Jeruzalem geleden, is gestorven en begraven. Hij deed met één slag het voorhangsel scheuren van boven naar beneden, zodat een ieder nu in dit heiligdom mocht zijn, O, zie Hem zo oprijzen uit Gods welbehagen, de Priester—Koning naar de ordening van Melchizedek. Deze Hebreeën wilden en konden niet zien, dat Levi had afgedaan en ze waren bijna in het oordeel der verharding gevallen, doordat zij de schaduwen hebben gesteld boven het Lichaam. Daarom vermaant de apostel hen ook zo uitdrukkelijk!

Dan valt van hieruit ook licht op de merkwaardige tekst uit de Hebreeën, waar staat, dat Melchizedek zonder vader en moeder was, zonder begin en zonder einde, zonder geslachtrekening, maar de Zoon Gods gelijk, een eeuwig priester is geworden. Vele jongens en meisjes hebben op catechisatie aan hun dominee de vraag gesteld: Wie was Melchizedek? Had hij geen vader? Maar wij moeten de Melchizedek niet isoleren en nu precies alles van hem willen weten, wat er van een mens maar te weten valt, maar wij moeten hem laten staan als een schaduw van Christus. Dan is het juist de bedoeling, dat Melchizedek in Eén keer opduikt, dat wij van zijn vader en moeder niets weten, dat wij van zijn aanstelling niets weten, althans in de geslachtslijsten, waarop de priesters prat gaan, dat wij van zijn begin en eind niets weten. Juist daarin is hij een schaduw van de Zoon Gods, die niet uit de nevelen van de onbekendheid, waar uit het eeuwig welbehagen Gods te voorschijn komt in Israel, niet uit Levi, maar uit Juda.

Daarom wilden zij hem niet erkennen. Hier ligt de parallel: Hij is evenals Melchizedek aangesteld door de levende God. Abram en Israel waren in hun functie tijdelijk. Maar de Noachietische periode is met Christus weer aangebroken. Hij zal het priesterschap weer algemeen maken, nadat Hij eerst als Priester Zichzelf heeft geofferd, en op één dag al de zonden van al de Zijnen heeft weggenomen en begraven. Toen is dat priesterschap vastgemaakt aan Zijn Koningschap, zodat Hij, ten hemel gevaren, nu als de Priester— Koning Zijn kerk beschut en bewaart. Hij treedt in met Zijn voorbeding bij de Vader. Nu, dan kan Aäron inrukken, dan kan Levi verdwijnen, dan kunnen de Roomse priesters naar de Noordpool verhuizen, die zeggen, dat zij Christus nog dagelijks moeten opofferen, dan kunnen de Protestantse heilsbemiddelaars, al of niet met terugleiding van hun ambt door middel van dé apostolische successie, inrukken, want we hebben hen niet nodig. Wij hebben één Hoge priester, de Hoge priester der belijdenis: Jezus Christus. Wij moeten zo snel mogelijk van Melchizedek af. Niet om hem te vergeten, maar om bij al wat bij Melchizedek raadselachtig is, te belijden: Maar Hij, de meerdere Melchizedek draagt de koningskroon op het hoofd! Hij is tegelijkertijd het Lam, geslacht van voor de grondlegging der wereld.

Wanneer ge van de schaduw tot het lichaam gekomen zijt, hebt ge geen behoefte meer om de schaduw precies te bezien, maar is er verwondering over deze- Priester-Koning, die God de Vader ons ook nu voorstelt. Van Hem zegt Hij: Deze is Mijn Zoon, Mijn enige, Die Ik liefheb. In Hem heb ik al Mijn welbehagen, hoort Hem. God de Vader wijst Hem als met uitgestrekte vinger aan en zegt: Als gij op zo grote zaligheid geen acht slaat, zal er voor u geen slachtoffer in der eeuwigheid overblijven. Maar Hij verbindt Zijn Koningschap met een eeuwig onvergankelijk Priesterschap. Wij mogen zeggen, dat de Koning eeuwig leeft, dat de Koning eeuwig regeert!

Kunt gij verstaan, dat deze Priester—Koning hartinnemend is? Hier valt nu ook de scheidslijn. Hier valt de trekking van de Vader naar de Zoon, van verloren zondaren. Hier gaat de nodiging uit, zoals die telkens opnieuw mag uitgaan. Christus, Hij is Borg in een veel beter verbond dan Melchizedek. Melchizedek stond in de bedeling van het genadeverbond, die voorbijgaand was. Zelfs het verbond met Abram en zijn nageslacht had voor een deel een wettische bedeling, dat onprofijtelijk was en dat daarom voorbijging. Maar het verbond, dat God de Vader met Christus heeft gesloten, heeft als inhoud: Ik zal hun stenen harten wegnemen en hun een vlees hart schenken, en Ik zal Mijn wetten, met de pen van de Heilige Geest in hun harten schrijven.

Er zit er hier misschien wel één, die niets in zichzelf vindt om dit verbond in te willigen.

Welnu, het komt tot U met alle voorwaarden er bij. Het is een genadeverbond. Het brengt alles mee, ook het geloof, ook het hart, dat op deze Priester—Koning merkt. En als dit waar is, en het is waar, dan zien wij ook in Melchizedek Christus staan, die Zijn hand zegenend over Abram uitbreidt. Dan zien wij hier in Melchizedek reeds een daad van Christus, die Zijn vermoeide dienstknecht een koningsmaaltijd bereidt, in het Koningsdal. Daar zal Absalom later in brood— dronkenheid een teken voor zichzelf oprichten. Welnu, deze Koning richt een veel beter teken op van Zijn tegenwoordigheid, opdat Hij hem verkwikt.

Dan zie ik in een keer, gemeente, een machtig perspectief. Want Gods kinderen zijn strijders met de duivel, de wereld en eigen boze vlees. De apostel zegt er bij: Wij hebben de strijd niet togen vlees en bloed, maar tegen de machten en de overheden en de geestelijke boosheden in de lucht. Die strijd kan zo afmattend zijn, dat ge haast niet verder kunt. Nu komt die meerdere Melchizedek met brood en wijn. Ik wil dit niet alleen op het Avondmaal toepassen. Ik zie het veeleer als een geloofsversterking van de vermoeide Abram. Deze meerdere Melchizedek komt ook nu met brood en wijn en met de oproep: Rust een weinig, de weg zou voor u te veel zijn. Misschien hebt ge op een van uw vijanden in de afgelopen week, dat is een van uw zonden, een van de boze geesten van de vorst der duisternis, een van de geestelijke boosheden in de lucht een overwinning behaald. Wees voorzichtig, vooral na een overwinning, wanneer de vermoeidheid op u aan sluipt. De Koning komt u in Zijn Woord tegen met brood en wijn.

Ten tweede is dit woord voor allen, die God heeft uitgeleid, al is het niet uit Ur der Chaldeën, dan toch uit de duisternis, de verzoeking en de bekering van deze wereld. Het geldt voor allen ook onder ons, die zijn uitgeleid door Gods almachtige wederbarende genade. In dit zegenwoord van Christus is een zegel op uw roeping. Want geloof maar, dat Abram door dit zegenwoord van Melchizedek de weg terug heeft overzien, zoals God Zijn volk ook vandaag de weg terug laat overzien. Dan is er één verwondering, wanneer ervaren wordt, dat God niet één van Zijn woorden ter aarde liet vallen, dat Hij trouw bleef, in de gevaren en verzoeken, in de aanvechtingen onderweg, ontrouw in uw afdwalingen, toen gij het er aan gaf, trouw in het zegenen, ook toen ge benadeeld werd. Dan is dit zegenwoord ook nu een bevestiging van het eenmaal gesproken woord en de eenmaal gehoorde roep, waardoor de grote onrust en tegelijkertijd de grote rust in uw leven is gekomen en ge een trekker zijt geworden achter de meerdere Melchizedek aan. Welk een wondere bevestiging! Heeft Hij het voor U, die God vreest, niet waar gemaakt: Ik zal u zegenen? Heeft Hij het niet waar gemaakt: Wees een zegen? Was Hij niet trouw?

Nu verwijst Melchizedek Abram naar God, de Allerhoogste. Dat doet Christus ook. Christus is van God. Christus is het aangezicht des Vaders. Het is Zijn taak en opdracht Zijn Kerk mee te nemen naar het Vaderhart, om haar de stroom van alle zegeningen te laten zien, die opwelt uit het vaderhart Gods. Is dit niet de plaats van de aanbidding, wanneer gij in deze zegenende stralenbundel van de Levende God komt te staan? Is het dan te verwonderen, dat Abram Melchizedek tienden geeft. Dat hoort toch zo! Daarvoor was het priesterschap toch ingesteld? Nu is er een eeuwige aanstelling van Christus, maar ook een eeuwige aanstelling van Zijn volk. Want het priesterschap van Melchizedek en Levi was verliesbaar. Maar één priesterschap is onverliesbaar, n.l. het priesterschap van elkeen, die in Christus gelooft. Is dat wel waar? Zegt ge. Jazeker, want Gods bedoeling met Israel was om een koninklijk—priesterdom te hebben.

Gods bedoeling met de gemeente is om haar te maken tot koningen en priesters, die straks volmaakt zullen juichen voor het Lam Gods om te zeggen: Gij hebt ons Gode gemaakt tot koningen en priesters. Weet gij, waar gij die aanstelling verkrijgt? Die krijgt gij daar, waar gij in het geloof met Christus verbonden wordt, waar gij van uw eigen wortel en priesterdienst wordt afgesneden en in Christus wordt ingelijfd. Want dit priesterschap kan alleen maar bloeien op de stam: Christus. Adam heeft geheel afgedaan. Hij was een afgodspriester, dat is een valse priester. Aaron en Levi hebben ook afgedaan als schaduwen. Melchizedek komt terug, maar dan in volle luister, in Christus. Dit priesterschap is niet beperkt tot enkele voorgangers. Integendeel! Allen zijn priesters, die waarlijk door het geloof met Christus zijn verenigd geworden, die daarom dag en nacht geroepen worden tot priesterdienst Gode en het Lam. Niet om door offers God te verzoenen. Dat heeft Christus gedaan. Niet om te betalen, want Hij heeft betaald. Hoor wat de apostel zegt: Laat ons dan door Hem altijd Gode opofferen, een offerande des lofs, dat is de vrucht der lippen die Zijn Naam belijden.

De offeranden Gods zijn een verbroken en verslagen geest. Dit priesterschap is onverliesbaar. Adams priesterschap viel uit. Levi en Aron raakten het kwijt. Maar God zij gedankt, wanneer onze zielen werden vastgehaakt en vastgemaakt uit de nacht van onze verlorenheid aan deze Christus, ontvangen wij een priesterschap, dat onverliesbaar is, omdat het krachtens de eeuwige aanstelling van Christus een eeuwig priesterschap is. Priester zijn betekent offeren. Offeren betekent veranderd te worden in het binnenst van ons gemoed en dag en nacht te proeven de Gode welbehaglijke wil. Dat is de dienst, die God vandaag van Zijn priesters vraagt. Het gaat niet in de eerste plaats om die tienden, hoewel menigeen er wel aan deed om een tiende van alles wat hij verdient, aan de dienst des Heeren in de brede zin af te staan. Sommigen zijn nog niet eens toe aan een honderdste, laat staan aan een tiende. Ik leg U dit niet op als een wet, naar als een mogen. Voor Abram was het een Wet, die in liefde werd volbracht. Neen, het gaat in de eerste plaats om de priesterlijke dienst van uw lichaam, van uw lippen en van uw hart. Dan komt het met die tienden wel in orde. Ja, dan zult ge Hem zalven met de zielsuitgangen van uw hart. Want voor een ieder die in Christus gelooft, is Christus dierbaar U dan, die gelooft, is Hij dierbaar. Dan zult gij, gezalfd door Hem, Hem zalven. Want de catechismus zegt het zo onvergelijklijk schoon: Waarom wordt gij een Christen genaamd? Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus en alzo zijner zalving deelachtig ben, opdat ik priesterlijk mijzelve tot een levend dankoffer Hem offere. Wat zult ge Hem dan zalven met de innigste genegenheden van uw hart! Dan zult ge Hem ook op Zijn tocht door Nederland en de heidenwereld geven het goud van Scheba. Dan zult ge deze luisterrijke Koning in offer, in gebed en in zegen begeleiden langs het spoor, dat de Vader trekt. Gij zegt: Ik weet van dit priester zijn voor mijzelf niets af. Dat is meer dan verschrikkelijk. Dan is het ten hoogste tijd, dat gij leert ophouden met zelf de dienst als priester uit te oefenen en uzelf als een karikatuur—priester te leren kennen.

Dan zult gij dit schuldoffer allereerst nodig hebben. De Heilige Geest ontdekke uw ogen voor dit offer, lere U bidden: Geef mij deze Priester, of ik sterf. Want buiten deze priester is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. Het is ten hoogste tijd. Wanneer gij zegt: Ja, ik weet wel, dat Hij mijn schuld heeft gedragen, maar van die priesterdienst in mijn leven weet ik zo weinig af, dan is het erg, dat gij dit Priester—schap van Christus scheidt, en dat gij Hem niet geheel nodig hebt. Wel moogt gij in het toevluchtnemend geloof, die zegen Gods uit de vergeving der zonden bij tijden en ogenblikken wegdragen, maar dan zakt gij toch weer in uzelf terug en komt ge niet toe aan dit zegenen, offeren en bidden.

Weet ge waar dat in zit? Dat gij iedereen doodsteekt, behalve uzelf. Want van tweeën een, gemeente, of Hij of gij sterft. Maar deze priester leeft en kan niet meer sterven. Hij neemt dan ook alleen gestorvenen voor zijn rekening, aan der Wet gestorvenen, opdat zij Gode zouden leven en leven uit het Leven, dat Hij verworven heeft.

Nu gaat het er om, dat de ganse Priester wordt gekend, niet alleen in zijn schuldverzoenende kracht, maar ook in Zijn levenwekkende kracht. Dat wil niet zeggen, dat wanneer ge het altaar gepasseerd zijt, ge Hem niet meer nodig hebt bij het altaar. O neen! Het wil zeggen, dat wanneer ge het altaar gepasseerd zijt, ge in het leven wordt gezet en altijd weer uit Zijn dood de verzoening van uw zonden dagelijks nodig hebt. Opdat naarmate gij in Hem sterft en de doodssnik geeft, het leven uit Hem zal worden geopenbaard. Dit leven is tot eer van God.

Dit is de hoogste roeping van de ganse Kerk: priesterlijke dienst uit het koninklijk Priesterschap van de Heere Jezus Christus! Met de belofte er bij, dat Zijn dienstknechten Hem zien zullen, gelijk Hij is.

Amen.

